

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/479/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615200908
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7615200908.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Adriany Murínovej, v právnej veci žalobkyne E.L. W.L., J. F. R., T. XXXX/X, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátska kancelária so sídlom v Košiciach, Urbánkova 1562/6, proti žalovanému POHOTOVOSTĽ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, č.k. 11C/37/2015-38 z 29. apríla 2015

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni trovy odvolacieho konania 80,98 €, na účet JUDr. M. Marjanovič, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) vyslovil, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 476,19 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd určil, že zmluvná podmienka vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktorá je súčasťou zmluvy o úvere č. 701600101 uzavretej dňa 30.6.2011 medzi žalobkyňou a žalovaným pod bodom 11 dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je ako neprijateľná, neplatná, a že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni na účet jej právnej zástupkyne trovy právneho zastúpenia vo výške 566,91 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok z návrhu vo výške 128 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyňa sa domáhala určenia, že zmluvná podmienka vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktorá je súčasťou zmluvy o úvere č. 701600101 uzavretej dňa 30.6.2011 pod bodom 11 je ako neprijateľná neplatná. Návrh odôvodnila tým, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá dňa 30.6.2011 Zmluva o úvere č. 701600101, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 350,- €. Poskytnutý úver spolu s úrokom sa žalobkyňa zaviazala splatiť v 12 mesačných splátkach vo výške po 56,- €. Poplatok 322,- € predstavuje 92 % z hodnoty poskytnutého úveru. Zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., chýba doba trvania úveru, úroková sadzba úveru, RPMN, výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, priemerná RPMN. Pre absenciu týchto náležitostí je tak nutné v súlade s ust. § 11 ods. 1 citovaného zákona poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Úver je úžerný, odporuje dobrým mravom a je neplatný. Bezdôvodné obohatenie si uplatňuje ako rozdiel medzi zaplatenou čiastkou 814,50 € a poskytnutým úverom 350,- €, t.j. 464,50 €.

Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil. Doručenie predvolania mal súd riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola zachovaná. Svoju neprítomnosť na pojednávaní žalovaný písomne ospravedlnil, súhlasil s uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti. Súd preto poukazujúc na § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti žalovaného, v písomnom vyjadrení k návrhu potom vzniesol námietku premlčania práva na určenie neprijateľnej podmienky. Konštatoval, že toto právo podlieha režimu premlčania a nim vznesená námietka premlčania ma za následok, že premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Konštatoval, že sa zásadne premlčujú všetky majetkové práva, pričom nie je rozhodujúce či tieto práva sú obsahovou súčasťou majetkovoprávných alebo osobno-majetkových vzťahov.

Súd citoval §§ 52, 53, 54 OZ, zák. č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch v §§ 1, ods. 1, 2, 2 písm. a), b), d), 9 ods. 2; 11 ods. 1 článok 3 ods. 1, 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS a aj § 451 ods. 1, 2 OZ a dôvodil, že podľa článku 16 Všeobecných podmienok zmluva bola uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Zmluvu o úvere tak možno považovať za absolútny obchodný vzťah, ktorý sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zároveň však vzhľadom na vyššie uvedené ide o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj ustanovenia osobitného zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy, ako aj vzhľadom na tzv. formulárový typ zmluvy, keď spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákona o ochrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti súd poukazuje na ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, v zmysle ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Po preskúmaní Zmluvy o úvere uzatvorenej medzi účastníkmi konania dňa 30.6.2011 v zmysle vyššie citovaných ustanovení súd dospel k záveru, že predmetná zmluva nemá všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na súdu predloženej úverovej zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov. Ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spojené s úverom a do jej výpočtu sa zahŕňa nielen výška úrokovej sadzby, ale aj výška ostatných poplatkov spojených s úverom a pre spotrebiteľa ide o najdôležitejší údaj, keďže mu umožňuje najjednoduchšie porovnanie ceny jednotlivých spotrebiteľských úverov. Ročná percentuálna miera nákladov musí byť presne určená už v zmluve o úvere. V predloženej zmluve o úvere nie je uvedená ani priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V úverovej zmluve ďalej absentuje konečná splatnosť úveru. Predmetná zmluva obsahuje len údaj splácania úveru počas doby 12 mesiacov. Takýto údaj nemožno považovať za presnú časovú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru pre túto konkrétnu zmluvu a preto súd konštatuje, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania údaj o konečnej splatnosti úveru neobsahuje. Zmluva tiež neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená len celková výška splátky a nie je z nej zrejme, aká suma z uvedenej splátky je započítaná na istinu, úroky a iné poplatky. Napokon v zmluve nie je uvedená ani úroková sadzba spotrebiteľského úveru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd konštatoval, že Zmluva o úvere zo dňa 30.6.2011 neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, konečnú výšku úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. preto platí, že predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Na základe toho má žalovaný nárok len na vrátenie skutočne ním poskytnutého úveru t.j. úveru vo výške 350,- €. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa uhradila žalovanému celkove sumu 826,50 €, čo bolo preukázané výpismi z účtu žalobkyne a poštovými poukázkami, z ktorých je zrejme, že uvedené sumy poukázala na účet žalovaného a to s variabilným symbolom, ktorý predstavuje číslo predmetnej úverovej zmluvy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol toho názoru, že nárok žalobkyne je dôvodný a preto zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 476,19 € ako rozdiel sumy, ktorú žalobkyňa na základe zmluvy uhradila žalovanému a výšky skutočne poskytnutého úveru, keďže úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Dôvodná je aj žaloba o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 153 ods. 4 O.s.p. pokiaľ sa týka podmienky uvedenej v článku 11 Všeobecných podmienok. V prvom rade súd posudzoval, či túto podmienku možno považovať za individuálne dohodnutú. Všeobecné podmienky, ktorých súčasťou je článok 11 boli vopred pripravené žalovaným a je zjavné, že nebolo možné meniť ich obsah. Už len z tohto dôvodu nemôže ísť o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku. Obsahom uvedeného článku Všeobecných podmienok je uznanie dlhu zo strany žalobkyne. Takto formulovaná podmienka zhoršuje zmluvné postavenie spotrebiteľa, pričom podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné

podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktorému tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Ďalej súd poukazuje na to, že predmetné vyhlásenie o uznaní dlhu spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že bez vedomia spotrebiteľa zakladá 10 ročnú premlčaciu dobu a tým, že dlžník uznáva dlh, ktorého splatnosť nastane až v budúcnosti už pri uzavretí zmluvy. Uznanie dlhu, ktoré obsahuje predmetný článok, súd posudzoval aj podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka. Zákon v prvom rade uznaní dlhu predpisuje obligatórne písomnú formu. V danom prípade Všeobecné podmienky nie sú podpísané žalobkyňou a preto podľa názoru súdu nie je tu dodržaná písomná forma uznania dlhu z jej strany. Písomnosť nemôže byť dodržaná v danom prípade len odkazom v zmluve. V súvislosti s uvedeným súd poukazuje na rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11, podľa ktorého v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednania zakladajúce zmluvnú pokutu zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale iba spotrebiteľskej zmluvy samotnej - listiny, na ktorú spotrebiteľ pripojí svoj podpis.

Podľa názoru súdu je objektívna premlčacia doba v danom prípade čo sa bezdôvodného obohatenia týka 10 ročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného súd považuje za úmyselné. Ak žalovaný použil nekalú obchodnú praktiku a neumožnil žalobkyni prostredníctvom RPMN porovnať si výhodnosť úveru na trhu s inými produktmi tak týmto chovaním neobhájiteľne ukryl neprímerane vysokú až úžernú cenu úveru do poplatku na poskytnutie úveru. Žalovaný poskytol žalobkyni úver pri ktorom dohoda o výške úrokov presahovala mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia úverových zmlúv čím súd považuje takéto správanie sa žalovaného za úmyselné, odporujúce dobrým mravom, ktoré si len ťažko možno stavať do roviny nedbanlivostnej. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na názor vyslovený rozsudkom krajského súdu v Prešove zo dňa 12.12.2011, sp. zn. 7Co 84/2011 podľa ktorého dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať RPMN v úverových zmluvách sa nedá hodnotiť inak iba ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Súd preto obranu žalovaného čo sa premlčania bezdôvodného obohatenia týka neuznal a konštatoval, že objektívna lehota činí 10 rokov od poskytnutia úveru a táto ku dňu podania žaloby neuplynula. Čo sa týka plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty pre začiatok plynutia je rozhodujúci deň keď sa oprávnený skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor i o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Nie je pritom rozhodujúce či sa o tejto skutočnosti mohol dozvedieť už skôr, pretože pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci práve subjektívny moment kedy sa o týchto okolnostiach dozvedel. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až v januári 2015, po tom čo vyhľadala odbornú pomoc, pre neprijemností súvisiace s vymáhaním ďalších úrokov zo strany žalovaného a žaloba bola podaná dňa 27.1.2015. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal žalobkyni sumu 566,91 €. Žalobkyňa bola v konaní úspešná, a preto jej bola priznaná náhrada trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia 350,45 € určených podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. Predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Hodnota jedného úkonu právnej služby preto bola určená podľa § 13 ods. 3 vyhl., podľa ktorého, pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach; hodnota jedného úkonu pri určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky súd vychádzal z § 11 ods. 1 písm. a/, vyhlášky, kde hodnota jedného úkonu predstavuje 64,53 € a u bezdôvodného obohatenia súd vychádzal z § 10 ods. 1, kde hodnota úkonu predstavuje sumu 33,20 € Jedna tretina zo sumy 33,20 € predstavuje 11,06 € a teda hodnota jedného úkonu právnej služby činí 75,59 € (64,53 € plus 11,06 €), právna zástupkyňa však uplatnila sumu 72,59 € za úkon. Trovy právneho zastúpenia boli priznané za štyri plné úkony po 72,59 €, ktoré súd považoval za účelne vynaložené a jeden štvrtinový úkon za pojednávanie dňa 18.2.2015, kde sa vec neprejednávala a to 18,14 € a to:

- prevzatie a príprava pojednávania (§ 13a ods. 1 písm. a/),
- podanie návrhu na začatie konania (§13a ods. 1 písm. c/), a ďalšie. Cestovné na pojednávanie na okresom súde za cestu Košice - Spišská Nová Ves a späť dňa 18.2.2014 pri použití železničnej dopravy 2 x 4,- € spolu 8,- € a cestovné na pojednávanie motorovým vozidlom zn. Mercedes - Benz dňa 29.4.2015 bolo priznané vo výške 40,70 € pri počte kilometrov 2 x 97 km spolu 194 km, priemernej spotrebe 6,8 l na 100 kilometrov, cene pohonných hmôt 1,10 € za liter a základnej náhrade 0,1350 €/km, a strata času (§ 17 ods. 1) za deň 18.2.2015 a 29.4.2015 za 2 x 6 polhodín za dve cesty Košice - Spišská Nová Ves a späť po 13,89 €, t.j. 167,76 €. Spolu trovy právneho zastúpenia tak predstavujú sumu 566,91 € (odmena advokáta 350,45 € plus režijný paušál 41,95 € plus cestovné 48,70 € plus náhrada straty času 167,76 €). Žalobkyňa si uplatnila náhradu trov konania vo výške 566,91 € a preto jej tejto výške

náhrada bola priznaná. Žalobkyňa je pre toto konanie oslobodená od súdnych poplatkov, keďže návrh podala ako spotrebiteľka domáhajúca sa ochrany svojich práv a to podľa § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Z.z. V konaní žalovaný nebol úspešný a preto ho súd v zmysle citovaného ustanovenia zaviazal k úhrade súdneho poplatku z návrhu 128,- €. V časti návrhom, ktorým sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia bol súdny poplatok určený podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov t.j. 6 % zo sumy 476,19 €, t.j. 28,50 € a v časti, v ktorom požadovala určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa položky 1 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov t.j. 99,50 €.

V podanom odvolaní žiadal žalovaný, aby odvolací súd zmenil rozsudok a žalobu zamietol, prípadne, aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Nárok je premlčaný a súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keď vznesením námietky premlčania zaniká nárok na vynutiteľnosť práva. Obchodný zákonník vylučuje aplikáciu občana (OZ) alebo jeho konkrétne ustanovenia napr. § 267 ods. 2 vylučuje aplikáciu § 49 Obč. zák., preto Obchodný zákonník pri právnej úprave inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevylučuje ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom, lebo ide o relatívny obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchod. Žalovaný je povinný preukázať za akým účelom bol úver poskytnutý. Dlžník sa zaviazal podľa Zmluvy o úvere, že poskytnuté finančné prostriedky budú na určitý účel a zmluvné strany sa dohodli, že porušenie dlžníkom prejaveneho účelu použitia účelu pokladajú za podstatné porušenie zmluvy. Žalobkyňa úver poskytla na osobnú potrebu, a to na vyplatenie pôžičky od známeho. Žalobkyňa sa naopak snažila obohatiť. V prípade postavenia žalovaného treba akceptovať aj jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobkyňou vstupoval. Je logické, že ohľadne podnikateľského rizika sú úroky požadované nebankovými veriteľmi určite vyššie ako obvyklé bankové úroky (poukázal na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 12Cmo/95/2005). Naproti tomu si žalovaný dovoľí poukázať na aplikovateľné rozhodnutie Spolkového súdneho dvora ako inštančne najvyššie postaveného súdu v sústave všeobecných súdov NSR, ktoré je aktuálnejšie, ako žalobcom uvádzané rozhodnutie. V predmetnom rozhodnutí Spolkový súdny dvor (Bundesgerichtshof) výslovne judikoval, že poplatok za uzatvorenie zmluvy o stavebnom sporení je prípustný (rozhodnutie je dostupné na <http://www.dnoti.deDOC/2012/11zr3> <<http://www.dnoti.deDOC/2012/11zr3>> 10.pdf, sp. zn. XI ZR 3/10 zo 7.10.2012). Žalovaný nesúhlasí s názorom prvostupňového súdu, že žalobca je oslobodený od platenia súdneho poplatku podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch. V predmetnom ustanovení sa uvádza, že od platenia poplatku je oslobodený spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu. Za takýto osobitný predpis by sa mal pokladať napríklad zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, zákon č. 108/2000 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri podomovom predaji a zásielkovom predaji, zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, prípadne ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku: Žalobca sa však domáha vydania bezdôvodného obohatenia a nie ochrany svojho spotrebiteľského práva podľa osobitného predpisu. Zároveň žalobca nie je v postavení spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené prípadné nezaplatenie súdneho poplatku zo strany žalobcu by bolo dôvodom na zastavenie konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku v zmysle ustanovenia § 10 zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch, a to vo výške 128,00 €.

Žalobkyňa žiadala potvrdiť rozsudok a priznať trovy konania. Ďalej poukázala žalobkyňa vo vyjadrení na § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z., lebo poskytnutý úver za považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená doba trvania zmluva o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru v dikcii § 9 ods. 2 písm. f), ďalej v dikcii § 9 ods. 2 písm. i), lebo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani úroková sadzba spotrebiteľského úveru spomenutá, v dikcii § 9 ods. 2 písm. j), lebo v zmluve o úvere nie je uvedená RPMN a preto je úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s rozhodnutím KS v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012 zák. o spotrebiteľských úveroch predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a aj v jeho záujme. Inak vymedzený poplatok, resp. neurčitý poplatok však možno považovať za neprijateľnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa (porovnaj aj rozhodnutie R Vrchného krajského súdu v Karlsruhe z 3.5.2010 č.k. AZ 17 U 192/2010, v ktorom súd rozobral, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru si neprijateľné).

O. i. v predmetnej zmluve boli použité podmienky, ktoré vylúčili aplikáciu ustanovení zákona vzťahujúce sa na spotrebiteľské úvery a ktoré ako rozhodné právo k spotrebiteľskej zmluve stanovovali Obchodný zákonník, čím bol porušený zákaz vyplývajúci z § 9 ods. 7 a 8 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Napokon k podanému vyjadreniu žalovaný už nezaslal svoje stanovisko.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok, podľa § 219 ods.1, 2 O. s. p., potvrdil.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Podľa § 100 ods.1 O. z. právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 O. z. pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 ods.1 O. z. ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Súd je presvedčivý vo svojich argumentoch, úplne zistil skutkový stav a správne vyložil aj ust. §§ 100, 101, 103 OZ. lebo bezdôvodné obohatenie nie je premlčané, ktoré vzniklo na strane žalovaného.

Podľa §§ 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ústavný súd SR opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (uverejnenej pod č. 460/92 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/91 Zb.) a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnené v oznámení č. 209/92 Zb. a č. 102/99 Z.z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu... Žalovaný síce navrhuje rozsudok zmeniť alebo zrušiť, avšak neobstojí tvrdenie žalovaného, že by nebolo rozhodnutie odôvodnené, lebo súd vo svojich dôvodoch je argumentačne presvedčivý a napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám, vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O.s.p. a zásadám súdnej praxe, preto je aj preskúmateľný.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p. spočíva podľa súdnej praxe v iných vadách, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sú to vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvého stupňa pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok a takéto vady neboli zistené. Aj neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.) v sporovom konaní by bol odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, k tomu nedošlo, lebo účastníci boli poučení, že môžu navrhovať dôkazy podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a ani odvolací súd nezistil, že by bolo potrebné nejaký dôkaz navyše vykonať s tým, že sa zmení zásadným spôsobom zistený skutkový stav. V rozpore s dobrými mravmi je neuvádzanie RPMN v úverových zmluvách úmyselne žalovaným.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, to znamená z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania a preto rozsudok je spravodlivý a korektný (nárok žalobkyne sa premlčuje v desaťročnej lehote a právne posúdenie veci je správne).

Zákonne rozhodol súd prvého stupňa v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb aj vo výroku o náhrade trov konania podľa zásady úspechu vo veci podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

O. i. podľa § 4 ods. 2 písm. za), zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, od poplatku je oslobodený o. i. aj spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu.

V riešenej veci je nepochybné, že z hľadiska favorizácie spotrebiteľa bolo potrebné vyhovieť návrhu, lebo Zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Neurčitý poplatok, alebo inak vymedzený poplatok možno považovať za neprijateľnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa a tak vzniká bezdôvodné obohatenie. Neprijateľnosť poplatkov v spotrebiteľských sporoch konštatuje aj Rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe z 3.5.2010 sp. zn. AZ 17 U 192/2010, lebo poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné.

Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil musí obohatenie vydať, rozdiel medzi poskytnutým úverom 350 € a zaplatenou čiastkou 826,19 €, teda 476,19 € si aj žalobkyňa uplatnila, zmluva podľa poskytnutého úveru vo výške 350 € obsahuje poplatok za uzavretie zmluvy vo výške 322 €, čo je neprijateľné podľa čl. 10 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, predmetný poplatok mal byť tvorený z 1/3 z dohodnutého úroku a z 2/3 z nákladov na vypracovanie uzatvorenej zmluvy, bez bližšieho uvedenia obsahu a konkrétnej výšky týchto nákladov, za administratívu sa poplatok predpokladal 214,66 €.

S poukazom na § 53 ods. 1, 2 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a medzi účastníkmi ani nebolo sporné, že došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z., lebo žalobkyňa sa zaviazala peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Odvolať je neopodstatnené.

V odvolacom konaní pri rozhodovaní o náhrade trov podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. za jeden úkon, vyjadrenie k odvolaniu žalobkyňi odvolací súd priznal za jeden úkon 72,59 € + režijný paušál, spolu 80,98 €. (§ 13a ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z.).

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.